

ROEPING

Nº 1 OKTOBER 3de JAARGANG 1924

ROEPING - MAANDSCHRIFT VOOR SCHOONHEID IN LEVEN
EN LEVENSUITING - HOOFDREDAKTEUR: DR. H. W. E. MOLLER.
REDAKTEUREN: THEO VAN DER BIJL - DOM CONSTANTINUS BOS-
SCHAERTS, O.S.B. - W. VAN KALMTHOUT - M. MOLENAAR M.S.C.

KAREL VAN DEN OEVER - JOZ. WIELDERS

ALLES VOOR DE REDAKTIE TE ZENDEN AAN DR. H. W. E. MOLLER, TILBURG
BIJ ONGEVRAAGDE BIJDAGEN GELIEVE MEN POSTZEGELS IN TE SLUITEN
VOOR MOGELIKE TERUGZENDING

„ROEPING” verschijnt de 15de van iedere maand; 12 maandelijke
afleveringen, met platen afzonderlijk op kunstdrukpapier.

De intekeningsprijs is gld. 10,— in 't jaar; over de post gld. 10.50,
te voldoen in twee halfjaarlijkse termijnen van gld. 5.— of gld. 5.25,
telkens na verschijnen van de 2^e en de 6^e aflevering. Men verbindt
zich voor de hele jaargang.

Afzonderlike nummers, zolang ze voorhanden zijn, gld. 1.00.

Uitgegeven bij: J. J. ROMEN & ZONEN, Roermond.

INHOUD

Inleiding	5
ANTON VAN DE VELDE, De vloek (lyrisch-dramatische cyclus, 1e deel)	8
HERMAN BAHR, Hemelvaart, hfdst. 1 (vertaling van <i>Marie Herberman</i>)	19
KAREL VAN DEN OEVER, Verzen	33
THEO VAN DER BIJL, Moderne muziek	36
ANTON VAN DUINKERKEN, Het dode strand; Lof der zeevaarders (verzen)	38
ROB. DE WILT, Geen enkele vreugde; Nu kan hij komen (verzen)	40
H. MOLLER, Akademies en klassiek	42
W. PAULSSEN, Brabant (verzen)	44
ANTON COOLEN, Kerkramen en paneelen van Lodewijk Schelfhout (met 4 afb.)	46
H. MOLLER, Eigen kultuur, eigen taal	53
HENRI BRUNING, Ogen; Maannacht (verzen)	54
PIET DE HEL, Dis die dood wat kom (verzen)	56
JOZEF VAN AALST, De dood van den simpele; Oud vrouwke (verzen)	57
P. A. KERSTENS, Fair play	58
GIJSBERT BERTELS, Inderdaad fair play	61
MERKWAARDIGHEDEN, 1. H. M. Treurig verschijnsel	64

Deze aflevering is voltooid op
Sint Eduard van Engeland, 13 Oktober 1924

door God in de bovennatuurlike orde aan de mensen gegeven. Maar geen verlochening ook van eigen aard, geen wegduiking van eigen wezen, om schijnbaar algemeen te zijn, dat is evenzeer tegen Gods bestel in de natuur, en dus tegen Gods bestel in de bovennatuur, die altijd op en in et natuurlike moet uitgroeien.

Schijnbaar algemeen. Immers met Frans, Duits, Engels en allerlei talen meer, toch niet algemeen, toch enkelzijdig.

Laten zij die zich geroepen voelen in anderlandse talen mee te werken aan de verdieping en aan de beschaving van de mensheid, dat doen in de tijdschriften van die taal. En omgekeerd, zijn er buitenlanders die in onze tijdschriften willen schrijven en dat niet in't Nederlands kunnen, laat dan de redaktie 'n zorgvuldige vertaling geven in't Nederlands. Dan zullen ze trouwens ook heel wat meer mensen bereiken. Hoeveel mensen die geen Nederlands verstaan, zullen 'n Nederlands tijdschrift gaan lezen, omdat daar, in alle afleveringen zelfs, iets in et Duits, iets in et Frans, enz. te lezen staat. Of is misschien de bedoeling de overdrukjes te kunnen sturen naar et buitenland? De prijs, de verkwijning van de Nederlandse katolieke kultuur, is daarvoor toch veel te duur.

H. MOLLER.

OGEN

M'n God. Wáár ik mij keer, óveral,
dit stilzwijgend mij bezien
van geschondene ogen.

Wáár ik mij keer, wáár ik mij keer
afgronden van leed:
de eenzame verdooldheid der zonde.

En zij àllen klagen mij aan, klagen mij aan uit blauwe
[rand van pijn

(o, dit radeloos, woordeloos staren telkens aan me voorbij,
en weer àndere zien mij aan):

medeschuld aan de schuld aller mensen.

Hun ogen
 — ze lijdten zo arme pijn,
 omdat mijn levensuur
 niet naakter is.
 Wáár ik mij keer, wáár ik mij keer
 — 'k blijf altijd de beul die U hoonde en sloeg.
 Misdadig=schuw ontsloop hij uw Lichaam,
 maar in iedere hoonlachende mond
 zijn lach — de eerste lach — onontkoombaar en schel.

HENRI BRUNING.

MAÄNNACHT

Gij zijt over ons als een maannacht
 blank en oneindig.

Wij wéten:

een ver meer staat in het maan=licht stil geheven.
 Als een verpuurde zilver=damp viert het in zich gekeerd
 de ontvangst van het licht.

Maar wij zijn de arme kinderen van het doffe laagland, donker
 [verdoold over den einder;

de zware trek van ons hart
 naar de glinsterende maannacht=gletschers der Alpen,
 naar de maannacht=meren daartussen verspreid,
 bedelt over de heuvelen van ons land
 — maar 't uitzicht is ons niet wijd, niet hoog genoeg.

Wij keren weêr, bedroefd,
 naar omlaag,

— naar ons laagland,
 het donkere, het doffe.

En staren naar de scheepjes eindeloos in nachtland verloren.

Zij echter hebben lichtjes uitgezet, en groeten U vertrouwelik.

Heer, Heer, leer ook òns eenvoudig zijn.

Ons breekt een onstilbaar verlangen,
 uw kinderen van het doffe laagland, donker verdoold over
 [den einder.

HENRI BRUNING.